

e^{va}
blažková

Cesta k ní
Eva a Petr Blažkovi
Ilustrace Eva Blažková
Hudba Petr Blažek
Tiskárna Hemala Písek
Říjen 2012

Mým příběhům, které mě dovedly až sem.

Mým rodičům, z kterých jsem se mohla učit.

*Touto knihou odpouštím všechny minulé křivdy
a bolest a prosím o to samé.*

Cesta k ní je cestou k Lásce.

Na cestě je třeba rozlišit mnoho masek, které se za ni převlékají. Je to touha po příběhu, který by dodával jedinečnou identitu, touha po srdceryvnosti, v níž je skrytý hlad po roli trpitele i trýznitele, touha po těle, jež strhává k povrchnímu prožitku, touha vlastnit a věznit druhého do své představy o něm.

Ušla jsem kus cesty, než jsem pochopila, že Lásky tu může být, až když tu není chtění jako její domnělá podstata. Až když tu není nikdo, kdo buduje identitu tvořitele příběhu. A že zrušit hranice identity teprve znamená nemoci cítit oddělenost. Poté cesta může pokračovat *cestou v ní - v Lásce*.

Cesta k ní je také cestou k lásce k ženství a k sobě sama, která je pro *cestu v ní* tím nejdůležitějším předpokladem. Archetyp Ženy je ve své podstatě přirozeností, tvořivostí a Láskou.

Tato kniha vede přes různé odbočky a zakopnutí k Muži, s kterým jsem poznala hranici dvou výše naznačených cest, hranici sobeckosti a bezpodmínečnosti.

Symbolicky se setkáváme ve středu knihy (aniž by to byl střed měřitelný počtem popsaných stránek, oba se ostatně vyjadřujeme trochu jiným druhem tvorby), kam jsme každý došli z jiné strany a jinou cestou.

Zvolili jsme, že odtud budeme pokračovat společně a učit se tak nejít k ní, ale být v ní.

Můžete jít s námi, prostor je tu pro všechny živé bytosti.

EB

dVĚŘE
ZAVŘENÉ

CESTA K NÍ

Někdo celé její tělo pokryl okvětními lístky divokých růží. Pokládal lístek po lístku na její nahou kůži, snad aby nebyla tak svůdná, aby ho nesvedla z cesty, na které ji potkal. Pokládal lístky na kůži a umlčoval svou touhu, která rostla a zdokonalovala se, až se začalo zdát, že se proměnila v Lásku.

V té jeho natažené ruce toužící se dotknout, v její kůži, co snila o doteku té ruky, v jejich hladových hořících srdcích, v jejich myslích, co věděly, ale zůstávaly tiché, právě tam byla věčná přítomnost držena jako sebevrah nad propastí, když dochází síly.

Nechal ji spát v hříšné nevinnosti posypané květy. Až zase začne existovat čas, lístky uschnou a odfoukne je vítr. A ona vstane nahá, očištěná od všeho temného a bude chtít vrátit tu chvíli. Než položil první lístek... Než poprvé řekl to slovo...

Kde bude on?

Trhat růže a marně přemýšlet, kudy vedla cesta k ní.

Dveře od kostela jsou dnes zavřené

bloudím prázdnými ulicemi
chci zapomenout
proč jsem tady
chci zapomenout
že mi něco vadí
chci umět nechtít
netoužit

tak chytám za kliku kostelních dveří
jsem ta, co doopravdy věří
tahám za kliku
dveře od kostela jsou dnes zavřené
já vím, že víš
nešla jsem se modlit, Pane
co hledá hříšná v kostele
co hledá v Božím domě?
ztratila duši

bez dechu
utíkám nocí
jsem zase v její moci
spoutaná

Svádění

jsi jako víno kyselý
v demižónu iluzí
co svádí
k ochutnání
nalít si Touhy
nalít si Zapomnění
do žil i do duše
hltat Tvoji chut'
loky omámení
a pak se topit opilá
v pravdě
sklenka se rozlila

Těžká jsou křídla padlých andělů

těžká jsou křídla padlých andělů
a jejich duše oválené v prachu
v pusté zemi mrtvých snů
stojí tiše svázáni ve vlastním strachu
že zavírá se jejich nebe

ještě jednou
dotknout se konečky prstů mraků
než vyhasne světlo jejich očí
než naposled v kalichu pravdy smočí
svoje potrhané srdce

ještě jednou
otřít z něčí tváře něžně slzy
/na konec je vždycky příliš brzy/
než utopí se v těch
co sami vyplakali

*jen hříchy andělů
nebudou nikdy zapomenuty*

Nenaplněná

osolená bolestí
teču ti mezi prsty
unikám
lesknu se ti v očích
zavírám je
když pláčeš
mě
uvězněnou v kapkách slz
mě
lásku tichou
lásku nenaplněnou

Vzpomínka

vlíní se klasy
ten zelený ráj
česaný větrem jako vlasy
Bůh zrovna zapaluje nebe
na každém kousku svojí kůže cítím Tebe
a na bosých nohou svobodu

možná ještě někdy bude pršet Naděje

*P*ODZIM
V RAJSKÉ ZAHRADĚ

Kniha

zapomenutá
v prachu svých vin
zařazená do poličky
minulých příběhů
tisíckrát ohmataná
v jádru netknutá
desky s vyrytým jménem
jsou hradbou k realitě
jsem kniha
svého osudu
plná kaněk
a nevyřčených vět

Tortura

odhodlaná
ohlodaná
žena
neuchopitelná
ve své různosti
tváří i masek
žena hrdá mučením
žena mučená hrdostí
napjatá na skřipci
chtíčů
obdivu
napjatá na skřipci
obrazu sebe sama
žena měsíční krajina
s krátery samoty
myšlenka sebevraha
nad strží

žena písečná duna
v zajetí tužeb
zmítaná
klátí se vstává
znova
a poušť' je tichá
žena přibitá
hřeby omezenosti
jak další z ukřižovaných
fanatistů
pro víru nevíru
křičí svou pravdu
pustá jak vyhořelé lesy
porozumění
mění se v popel
nepatrná žena

e16

e17

Nástroj

*jen zastavit srdce v ten okamžik
milovat a žít*

rozechvělá jako struna
po dotyku umělce
chce vyloudit tón
svě smyslnosti
svě tiché
tiché neutuchající
prázdnoty

*kým je
a kým může být*

jen zastavit srdce
na konci časů
se rozeznít
jako struna věčnosti
tiše se proměnit
v její nástroj

Podzim v rajské zahradě

ráno
tiskne mi do dlaní
kyselé jablko
trochu vynuceně líbá
na rozloučenou

lží sama k sobě
zakrývám rány
někde na cestě
zanechávám
kapky lítosti
a v nich se topí
nezrozená láska

Adam a Eva
na podzim v rajské zahradě

Ženy ve mně

Jsem Carmen nedosažitelná a přitom tak vášnivě podléhající, s rudou růží ve vlasech tančím svůj divoký tanec života blízko smrti, jsem Ofelie ponořená pod podstatu, jsem nevěsta z Kill Billa milující ve své pomstě a nenávidět umím jen proto, že tak miluju, jsem Erzsébet Báthory nikdy neodsouzená a nikdy nevinná, jsem Johanka z Arku nutící Boha být Ted' a Tady, pro víru v něco pozvedám meč a sebe až k nebi, jsem Caroline Rivierová na věčnost zvěčněná Ingresem ve své tiché vznešenosti, jsem druhá Frida malující svou duši věrná duši nevěrná tělem, jsem Agnes z Nesmrtelnosti procházející světem s modrou pomněnkou v touze vidět Krásu, jsem Naušika z Větrného údolí bojující za křehký svět míru, jsem Exupéryho marnivá žena i tanečnice s pokladem, jsem všemi svými příběhy, jsem všemi příběhy, skrze které jsem prožila sebe, jsem vším, čím chci být a co dokážu žít v sobě...

*k*AMÍNEK

Kamínek

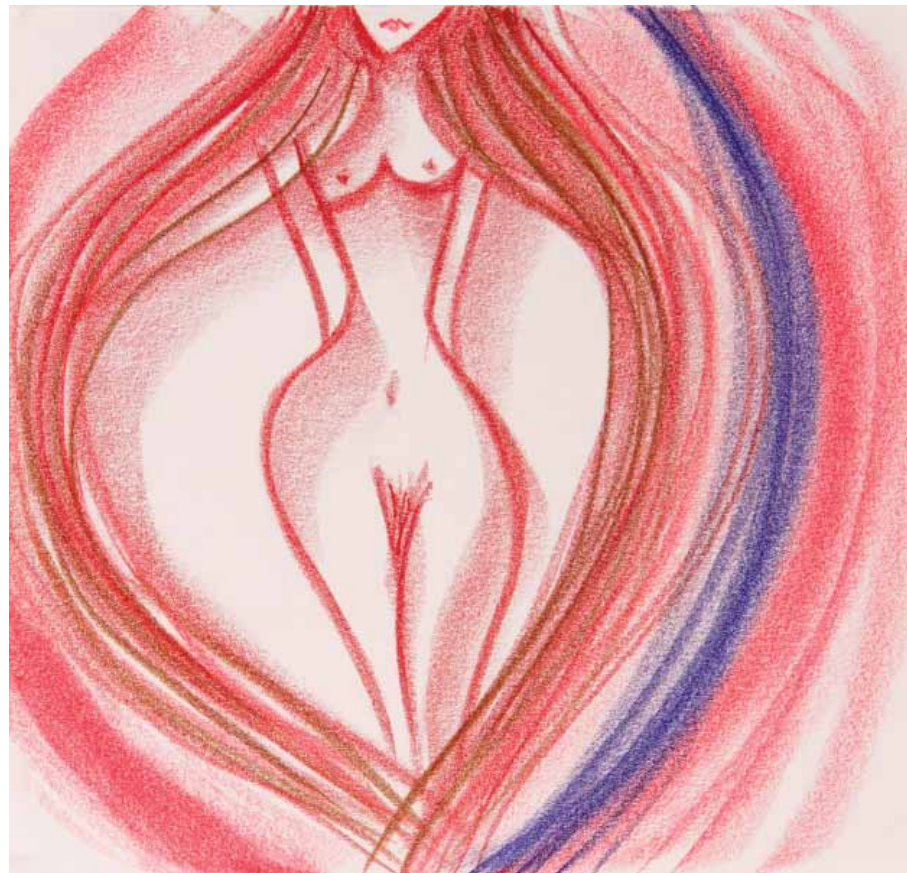
rozvlněná
jako vodní hladina
ty malý kamínek
potištěný sny
vhozený v mých vodách

maluj kruhy
kruhy se šíří
po celém mém povrchu

noř se
klesej pomalu
skrze utajené světy

nech se pohltit
a poznej mou hloubku
a poznej mou špínu
usazenou na dnech
at' můžu zase být

čistá

E-vina

a ráno chutná
po tvých rtech
chutná
po milování

aspoň trochu můj
jak krásně přivíráš oči

a ráno chutná
ještě ne
ještě ne
po vině

Dlouhé mlčení

prázdná lod'ka
pluje ke břehu
kde nikdo nečeká
modlitba do hlubin
samot
pel z křídel naděje
snadno se setře
neutop se LÁSKO
neutop
kudy bych pak šla

je třeba milovat

Otázky

kam se mi ztratilo nebe
kdo přehazuje písmenka na dveřích v metru
aby stvořil větu: *osírejte dveře*
můžu se opít jahodovým mlíkem
proč druhá toho prvního
a první těch druhých
?

Až mě promarníš

drolím se

...

..

.

výkřiky

beze slov

dunění

beznadějných ran

jak buším

do bran

k Člověku

Vlastně nevím kdo

řekni

v co věříš

kdo jsi

kam uhybat šipy

/kdo střílí?/

řekni něco

co ucítím

jako kdyby mi na srdce pokládali

horký kámen

chytat noty ve vzduchu

lásky je průj

jako hudba

Sázava

nechat se pohlit mlhou
houpe perníkové srdce
celou loudavou noc
co se divíš
šepotu
tiše je třeba toulat se
pohádkovými lesy

sype nebe listy
a řeka usnula
za jeho víčky
zvoneček z cest
zavěsit na zápraží
zítra už bude pozdě
děkovat
sžírám mě měkkost touhy
chumelí lítost
proměškaných doteků

můj milý usnul
umilován
perníkové srdce houpe se
na zápraží
naráží
o noc
zítra už bude pozdě
zděné hrany
zraněných
mých němých příběhů
hůl a bič
do ruky naší lásce
pít ledopády citů
tůně něhy
hynout v nich
zvoní ten poslední
půjdem vstát tát
zapomenout

O příbězích

Položil mi na rty *neumlčitelnou otázku*. Líbal mě tak, jako kdyby to mělo být naposled. A v té konečnosti jsem pocítila lásku, co se náhle proměnila ve strach, že už nebude *kam* milovat... Ta hloupá... ta krásná... ta přenášející hory po zrnkách písku... ta omytá v slzách... ta vykoupená prázdnotou... ta vibrující v konečcích prstů... ta ještě příliš toužící na to, aby to mohla být *Láska*.

Položil mi na rty otázku. Vidím ji tam v zrcadle, vždycky když se dívám na svou tvář. Cítím jí, když si přejižďím prstem po rtech. Je to o tom, zda si ji ještě chci držet *takhle*. Na hranici konečnosti. Jestli ještě chci ty boje, bolesti, odchody, rozchody, abych mohla cítit právě takhle.

Hloupě, krásně, konečně...

Nebo jestli chci, aby se obrátil a řekl, že už neodejde.

Měl to být konec.

A jednou - když si myslel, že se nedívám - spatřila jsem ho, jak si přivoňuje k mojí košili s očima lesklýma a náhle hlubokýma. Byla to bolest? Bolest z té možné ztráty? Na jejímž okraji teď stál. Možná, že nikdy nevěřil, že je možné spadnout. A i kdyby věřil v ten pád, nikdy předtím ho nenapadlo, že se přitom může zranit.

Viděla jsem ho, jak si sladkobolně vychutnává mou vůni... mou vůni už jako *vzpomínku* na mě... proto

chutnala právě tak. Protože konec tu stál s fatálním výrazem ve tváři, řinul se mi z úst a z očí a já byla náhle ta silná, ta která volí. Přítomná vzpomínka na mě mohla dojít své dokonalé podoby - protože teprve v celku může být dokonalost. Potencionální konec zavíral náš příběh a tak stejně vytvářel celek našeho příběhu.

*

Slyším své srdce bušit ve stránkách otevřené knihy.

Ve všech mých vztazích vždycky šlo o *Příběh* /a skrze něj o mou nesmrtelnost/. V tu dobu jsem myslela, že toužím po člověku.

Ale příběh byl nakonec vždycky už příliš pokažený na to, aby mohl být tím, čím jsem chtěla, aby v mém životě byl. Přestala jsem o něj stát. Skončilo to /a anděl si uvědomil svou bílou a démonovou černou... zůstali lidé/.

Unavená svými příběhy, začala jsem toužit po čisté Přítomnosti. Po přímce. A tak láska konečně mohla být. Narodila se z nechtění. Z lůna zahozených představ. Z krásného vzduchoprázdna duše, co se spokojila s tím, co je teď. Narodila se ve mně nikam nenamířená a namířená na vše. Život je až za příběhem.

Můj přijatý tvar... Tolik jsem rozuměla, ale teprve teď skutečně žiju.

dVEŘE
OTEVŘENÉ

Čerstvý sníh

do čerstvého sněhu
jeho bytosti
otiskla jsem stopy
své bosé
lásky

chladím lávové dlaně
ve víře že
v Pokoře dojdu
svého vykoupení

z bolesti Zrozená

Petr

má skála
na které vystavím
svou víru
na které vystavím
svou Lásku

Vánoce

přeju si jen
být
jako ty vločky
odevzdat se
Vesmíru
v míru svém

Zažehlá

za prostorem i časem
jsme se milovali
zažehlá Láskou
hořím pro Vesmír
který nám požehnal
spojení proudem Světla
plyneme spolu
k sobě
můj milý
se studánkovými očima
se studánkovou duší
já napojená
po okraj

Brány

za Tvými řasami
zapadá slunce
vychází
láskou nespát nejíst
nemyslet

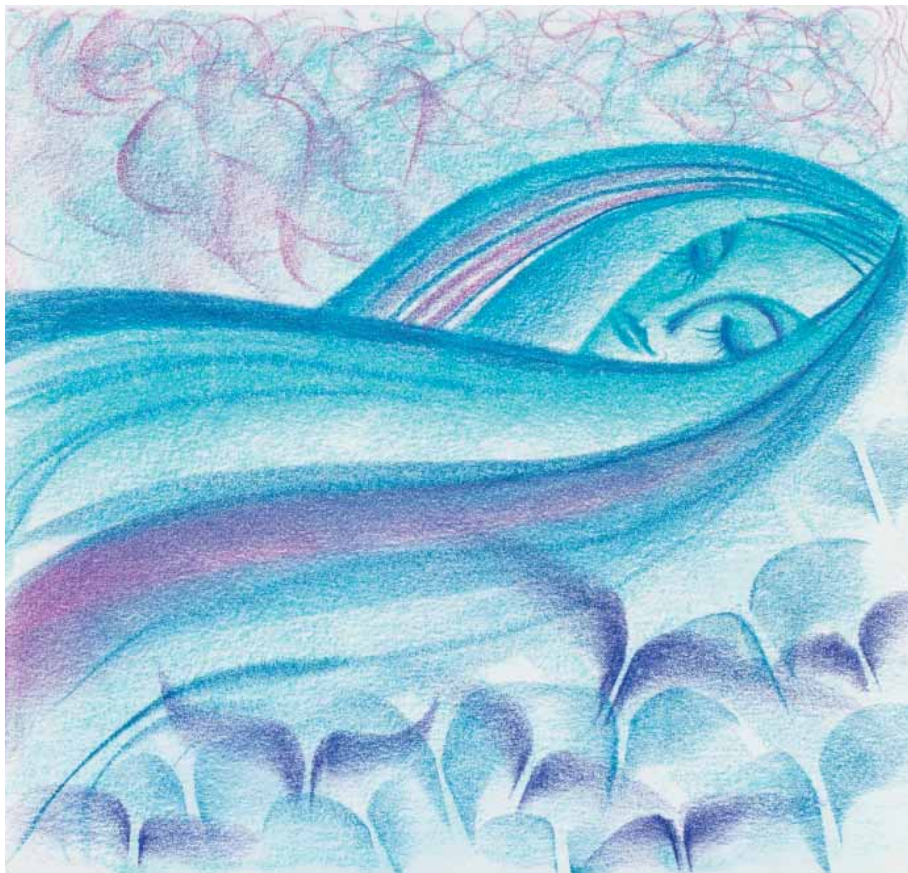
láskou být

být láskou

a naše srdce jsou
rozevřené brány
do věčnosti
Přítomna

Láska

můj chomáčku chmýří
na kterém usíná má duše
jsme prach a popel
svým *ano* i *ne*

Zapomeň oči

*zapomeň oči
celý svět mluví
celý svět slyší
celý svět proměňuješ
když vstoupíš
do Otevřena
i v kamenech tepe Láska*

*..ta láska mě překvapila svým tvarem i velikostí.
Prerostla vše dosud poznané. Rozum řekl: to musí
být absolutno! Až teď chápu, že jsem stála na jejím
počátku. Že tam stále stojím. Že osahávám jen střípek
z té bezrozměrnosti...*

Dveře

láska není člověk
člověk jsou dveře do Lásky
být vzájemně svými dveřmi
společně sebou projít
rozpustit se v bezrozměrně

*j*ABLKO

Tady chytnout za kliku a vstoupit. Nevracet se.

/Kdo umí žít život na poprvé správně?/

Myslela jsem, že otevřené dveře znamenají moc dávat lásku komukoli /rozuměj na duchovní úrovni, na té tělesné projevující se nanejvýc objetím a stiskem ruky/. Spřízněnost může být ale zakukleným příběhem. Zjemnit se znamená přenést nevěru do takových rovin, kde myšlenka přízně tvoří budoucí bolest. Naučit se nechtít ani střípek obdivu jiného muže, naučit se v sobě rozlišit hranici, kdy se čistý cit počíná špinit skrytou touhou ega, co se mezitím stihla převléknout do jiných šatů: daru a dobroty.

A pak jdou s námi načatě nezhmotnělé příběhy. Jdou s námi mezi námi, odtlačují nás od sebe. Náhle je tu vzdálenost. Strach. Vyléčili jsme se navzájem z něj, abychom byli znova zkoušeni každý ve své slabosti potom, co nám v tom druhém bylo dovolené poznat?

Bolest, kterou jsem doufala, že už neprožiju.

Dovolit příběhu, který jsem zvolila za konečný, chyby. Umět je rozlišit, přiznat si je a odpustit si je. Proměnit se jimi, růst. Smířit se s tím, že se nikdy neusadím v hotovém - hotově neexistuje. Zkoušky jsou stále a budou na cestě k Lásce.

Nepropadnout iluzi dokonalosti vlastního života
a bolest je stále to, co mě budí, abych nezaspala na své cestě

probouzím se rozbitá rozbíjím minulé masky

držím si křečovitě to, kam jsem došla

lásku muže moudrost myšlenky

ale život mě vyrvává

vracím se dřu rozdírám

až jednou propustím vydobyté

až jednou propustím lásku

nechám ji jít kam kdy chce a tak bude moc být ve všem

i v odchodu milovaného, co přechází práh a neví, na jakou stranu patří

už ne bolest už ne prosím řvu pláču

už budu věrná, budu věrná sobě napořád

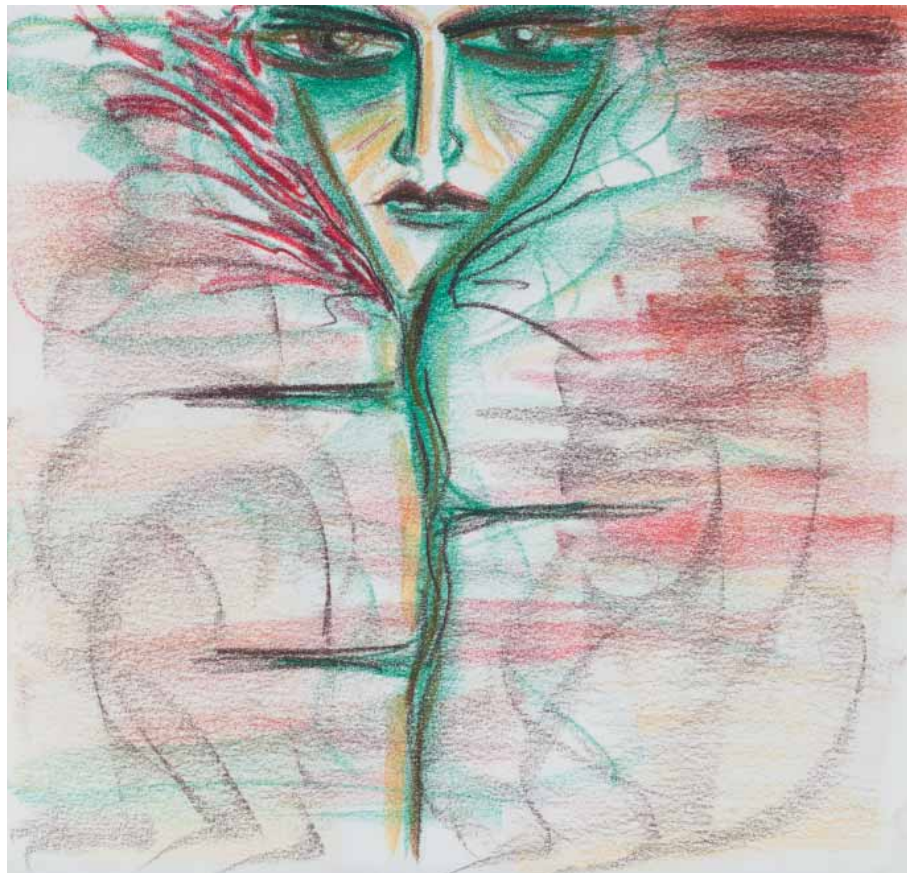
a věrnost sklápí oči a říká: musíš se vzdát i mého obrazu

až za tím je svoboda

Jablko

steču
uteču
ušumím
mým vězením
já
plachá chatrná
trny mám
marno otrhat
had svodů
a všude ty *jablka*

NezamešKAT

kat okamžiku
kupí sny
osahaná klika *kam*
nikdy nevstoupíš
vždycky bude jen představa
a otevřít by znamenalo
odčarovat
vatou upít tajemství
vím
jsou souboje
jemných Odříkání

K snídani na stole ležela

bez lístků květino
o čem hovoříš
a ty prsty
co tě trhaly
donaha

*máš mě
nemáš mě*

Skřípe to

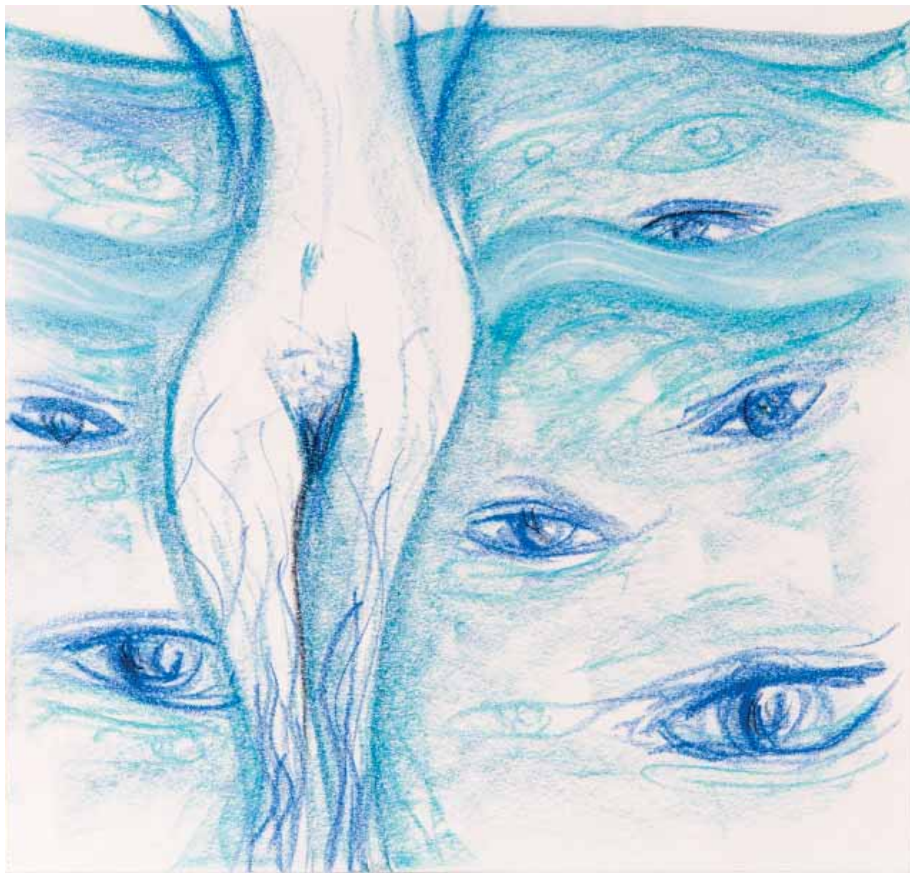
a pak jen věrné ticho
chodí sůl
po jazyku
kdo ochutnal slzy
zívnout si
z života

Most

hbitá touha
utekla mi
z okovů vůle
odřikat si
syčela láska
jako železo horoucnosti
tiše potopit ji pod vodu
doutnat
jsou stále nové dveře
odlož minulé oči
čihá hanba
za nimi
vzájemnost
most
odkrytých hříchů

Němá

má malá
ještě
těkotat
/pust'te mne ke mně/
upijet zanícení
nízko troskotat
do hloubky

Očistec

strhám tě z tebe až do Pokory
tak mluví Bůh
a nutí mě vzdávat se
děkovat líbat nohy těm
co mě varovali přede mnou
nahá třesu se a hledám
čím bych se zakryla
hledám
nikde nic už nikdy
všechny šaty minulé
stát vystavená sobě
až do přijetí

SVĚCENÍ

---

*A Ona je i Žena ve mně, která buší na stěny mé dělohy.
Za jejím hlasem sestupuji do svých hlubin po pupeční
šňůře, která mě spojuje s Matkou Zemí. Potkávám
tmu, vodu a měsíc. Jsou tu ženy, které nezapomněly
své ženství. Učím se je číst ze svého těla.*

*Začínám rozumět: možnost tvořit Celek s mužem
předpokládá umět být Ženou.*

*Chtěla jsem ji ze sebe vydrhnout očistit ji zotročit ji.
Zaměnila jsem přirozenost za touhu. Zavřeně dveře
otevřeně zavřeně. Sbírám jablka a odpouštím si.*

*Cesta k ní je cesta k archetypu ženy, k lásce k ženství,
k vyléčené sebelásce. Až za tím lze skutečně milovat
jiného člověka.*

Svěcení

odloupávám se
po vrstvách
temně rudá
dávám se
do tmy mě budí
bolest
vstup za čas
očisti krev menarche
znovu vysvět' chrám
svého ženství

Kmen

volám
domorodě ženy
vyryté na stěnách děloh
uhnětené z hlíny
z hlíz
s chodidly pokrytými
mapami
s chodidly otištěnými
v kamenech
volám
ženy zrozené z měsíce
něžně upíjejí z vytahaných prsů
Země

*divoško šeptající
z mého břicha
vstaň!*

Úplněk

měsíc mi vypálil
do čela kruh
tepe mi v žilách
měsíční skála mluví
mé dítě
v mém náručí
les rozvlněná
černá čára

Voda žena

voda vonící
citem mlčících
voda hedvábná jemná
jako ruce mytického muže
bez mozolů zla
v důvěře se odevzdat
voda žena
děloha Země
z níž vyvěrají
životy

Z žebra Adamova

jen v šatech stínů
a větrných hádanek
bílá jako bělmo
osvícených očí
kladu se na povrch
abych prostoupila
hranici
Země a člověk

Poslouchám pěšinu

kamínky
křupající větve
šustění ještěrek
i jehličí poví
zda už přicházíš

Lorelei

a když jsi tu
mám víc odvahy
stát na okraji skály
a nechat vítr česat chmýří
na Venušino pahorku

Vážky

tam dole se milují
vážky
a tady nahoře
my

Jsou víčka slétající na zem

jako ptáci
a když se otevřeš
šimrá mě
mělké světy se boří
hřímá v říši
šílených krás

Paprsky

můj klín
špička pera
namaluju ti kolem úst
paprsky

Milování

zaliž mne svou láskou
vykvetu pro tebe
v mojí vůni zapomeneš
že jsi jen člověk

